

Súd: Krajský súd Trnava  
Spisová značka: 47Sa/6/2019  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2019200093  
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2020  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Monika Kadlicová  
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2019200093.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v konaní pred sudkyňou Mgr. Monikou Kadlicovou v právnej veci žalobkyne: Q. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX G. XXX, právne zastúpenej: JUDr. Dalibor Pavelka, advokát so sídlom Pribinova 46, 920 01 Hlohovec, IČO: 42 402 344, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta č. 8 - 10, 813 63 Bratislava 1, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 29100-3/2019-BA zo dňa 28.01.2019, takto

### rozhodol:

- I. Správny súd rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie č. 29100-3/2019-BA zo dňa 28.01.2019 zrušuje a vec jej vráca na ďalšie konanie.
- II. Žalobkyni súd priznáva právo na náhradu trov konania voči žalovanej v celom rozsahu.

### odôvodnenie:

#### I. Priebeh administratívneho konania a dôvody preskúmaného rozhodnutia

1. Na základe žalobkyňou uplatneného nároku na dávku v nezamestnanosti žiadosťou zo dňa 03.10.2018 vydala Sociálna poisťovňa, pobočka Trnava rozhodnutie č. 11799/2018-TT-DvN zo dňa 07.11.2018, ktorým rozhodla o tom, že žalobkyňa podľa § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZSP“, príp. „zákon o sociálnom poistení“) a podľa čl. 61 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia nemá nárok na dávku v nezamestnanosti (ďalej aj „základné nariadenie“).

2. Po vyhodnotení zisteného skutočného stavu veci, doplneného zisťovaním na ústnom pojednávaní konanom dňa 06.11.2018 a na základe žalobkyňou predkladaných listinných dôkazov správny orgán prvého stupňa dospel k záveru, že počas zamestnania na území Nórska (počas pobytu žalobkyne v Nórsku od marca 2012 do augusta 2018 - poznámka správneho súdu) žalobkyňa mala centrum záujmov na tomto území. Pobočka žalovanej dôvodila, že na území Nórska žalobkyňa trávila pracovný aj mimopracovný čas s celou svojou rodinou a na tom území aj mala najsilnejšie väzby, čo podľa vyhodnotenia správneho orgánu potvrdzuje aj dĺžka tamojšieho pobytu (viac ako šesť rokov), ďalej čerpanie dávok zo sociálneho systému Nórska, plnenie daňových a odvodových povinností žalobkyňou v Nórsku. Žalobkyňou uvádzané väzby na Slovensko ako vlastníctvo rozostavaného domu, stavebné sporenie, zmluva s mobilným operátorom, životné poistenie, či vlastníctvo motorového vozidla, pobočka žalovanej neposúdila ako dostatočné okolnosti na preukázanie centra záujmov žalobkyne na Slovensku.

3. Proti rozhodnutiu prvého stupňa podala žalobkyňa odvolanie, v ktorom namietala nepriznanie požadovaného nároku na dávku v nezamestnanosti, pretože bydlisko žalobkyne bolo vždy na území

Slovenskej republiky, mala tu trvalý pobyt, rodinné, sociálne, majetkové, finančné väzby a do zahraničia odchádzala za prácou a zarobiť finančné prostriedky, a nie s cieľom tam žiť natrvalo.

4. Na odvolanie žalobkyne žalovaná rozhodnutím č. 29100-3/2019-BA zo dňa 28.01.2019 odvolanie proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pobočka Trnava rozhodnutie č. 11799/2018-TT-DvN zo dňa 07.11.2018 zamietla v celom rozsahu a toto rozhodnutie prvého stupňa potvrdila.

5. Žalovaná sa v odôvodnení rozhodnutia druhého stupňa stotožnila so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového orgánu sociálneho poistenia. Vo vzťahu k preukázaniu splnenia podmienok na priznanie nároku na dávku v nezamestnanosti žalovaná uviedla, že žalobkyňa bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahla dobu poistenia v nezamestnanosti v zmysle platnej slovenskej legislatívy. Z uvedeného dôvodu by bolo možné zohľadniť dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú na území Nórska do celkovej doby poistenia v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 ods. 1 základného nariadenia len v prípade preukázania zachovania pevných väzieb a bydliska na území Slovenskej republiky počas výkonu posledného zamestnania na území členského štátu Európskej únie, resp. Európskeho hospodárskeho priestoru.

6. S poukazom na ustanovenie čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia pre účely posúdenia zachovania väzieb žalobkyne na území Slovenskej republiky žalovaná vyhodnotila vo vzájomných súvislostiach dĺžku a trvalosť prítomnosti na území členských štátov, povahu a osobitné vlastnosti každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa táto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy, ďalej vyhodnotenie rodinného stavu a rodinných väzieb žalobkyne, jej bytovej situácie, najmä z pohľadu stability, posúdenie členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely. V súvislosti so skúmaním zachovania centra záujmov žalobkyne na území Slovenskej republiky počas výkonu zárobkovej činnosti na území Nórska žalovaná ďalej dôvodila aj poukazom na Rozhodnutie Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. U2 z 12. júna 2009 (o rozsahu pôsobnosti čl. 65 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 týkajúceho sa práv na dávky v nezamestnanosti úplne nezamestnaných osôb, ktoré nie sú cezhraničnými pracovníkmi a ktoré mali počas svojho posledného obdobia zamestnanosti alebo samostatnej zárobkovej činnosti bydlisko na území iného členského štátu, ako je príslušný členský štát), v zmysle ktorého je v súčasnosti prijateľné prenesenie zodpovednosti za platbu dávok z príslušného štátu na štát bydliska v prípade cezhraničných pracovníkov (t. j. pracovníkov, ktorí sa do štátu bydliska spravidla denne alebo aspoň raz za týždeň vracajú) a určitých kategórií pracovníkov, ktorí udržiavajú úzke spojenia aj so svojimi krajinami pôvodu. Už by viac nebolo prijateľné, ak by sa príliš širokým výkladom pojmu „bydlisko“ mala rozšíriť oblasť uplatnenia čl. 65 základného nariadenia tak, aby zahŕňala všetky osoby, ktoré majú dosť stabilné zamestnanie alebo samostatne zárobkovú činnosť v členskom štáte a ktoré nechali svoje rodiny vo svojej krajine pôvodu. V nadväznosti na uvedené žalovaná dodala, že najbližší rodinní príslušníci žalobkyne (manžel a deti) sa spolu s ňou ním dlhodobo zdržiavali na území Nórska.

7. V súvislosti so žiadosťou žalobkyne o dávku v nezamestnanosti na území Slovenskej republiky žalovaná zdôraznila, že možnosť uplatniť si nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte inom, ako v štáte posledného zamestnania, je len výnimkou zo všeobecného pravidla, ktoré určuje, že nárok na dávku v nezamestnanosti by si mala nezamestnaná osoba prednostne uplatniť v štáte posledného zamestnania, lebo v tomto štáte platila poisťné pre prípad nezamestnanosti. Tým sa podporí rovnomerné a spravodlivé rozdeľovanie finančných nákladov medzi inštitúciami prijímajúcimi poisťné a následne medzi inštitúciami vyplácajúcimi dávky. Cieľom nariadenia je podporiť hľadanie práce v tom členskom štáte, v ktorom dotknutá osoba bezprostredne predtým platila príspevky na poistenie v nezamestnanosti a zároveň aj to, aby tento štát niesol bremeno výplaty dávky v nezamestnanosti. Na podporu svojej argumentácie žalovaná uviedla, že pri uplatnení nároku na dávku v nezamestnanosti v štáte posledného zamestnania sa neskúma, aké väzby má žiadateľ v tejto krajine, ale doby poistenia dosiahnuté podľa jeho legislatívy sa zohľadnia automaticky, čo však nezabezpečuje automaticky vznik nároku na dávku v nezamestnanosti.

8. Žalovaná v uviedla, že žalobkyňa mala zákonnú možnosť požiadať o dávku v nezamestnanosti na území Nórska. V tejto súvislosti zdôraznila, že nezamestnané osoby, ktoré dosiahli doby poistenia v nezamestnanosti na území iného členského štátu Európskej únie, resp. Európskeho hospodárskeho priestoru, nemajú v zmysle ustanovení základného a vykonávacieho nariadenia právo výberu členského štátu Európskej únie, resp. Európskeho hospodárskeho priestoru, v ktorom si uplatnia nárok na dávku

v nezamestnanosti. Fyzická osoba vykonávajúca zárobkovú činnosť v členskom štáte Európskej únie, resp. Európskeho hospodárskeho priestoru, podlieha právnym predpisom tohto štátu, a teda je v tejto krajine aj sociálne poistená podľa podmienok vnútroštátnej legislatívy. Koordinačné predpisy určujú, že pri skončení výkonu zárobkovej činnosti by si nezamestnaní mali uplatňovať nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte, v ktorom práve skončili zamestnanie. V prípade priznania nároku na dávku v nezamestnanosti má dotknutá osoba v zmysle čl. 64 základného nariadenia možnosť požiadať o export priznanej dávky v nezamestnanosti do ktoréhokoľvek členského štátu Európskej únie, resp. Európskeho hospodárskeho priestoru, t. j. aj na územie Slovenskej republiky. V nadväznosti na uvedené žalovaná vo vzťahu k uplatnenému nároku na území SR vyslovila názor, že žalobkyňa si mala a mohla uvedomiť dôsledky svojho konania (neuplatnenie si nároku na dávku v nezamestnanosti v štáte posledného zamestnania), z čoho žalovaná odvodila uzrokovanie žalobkyne s prípadným následným nezabezpečením po strate zamestnania.

9. Žalovaná v rámci odvolania konštatovala, že v konaní o nároku žalobkyne na dávku v nezamestnanosti bolo posúdené zachovanie jej väzieb na území Slovenskej republiky v súlade s čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, pričom dĺžka prítomnosti na území členského štátu Európskej únie, resp. Európskeho hospodárskeho priestoru - čl. 11 ods. 1 písm. b) vykonávacieho nariadenia (cca 6 rokov a 5 mesiacov), aj situácia žalobkyne - čl. 11 ods. 1 písm. b) vykonávacieho nariadenia (stabilná pracovná situácia, založenie rodiny, spoločný byt s manželom a deťmi v Nórsku, plnenie daňových povinností na území Nórska) preukazujú, že žalobkyňa si väzby so Slovenskou republikou počas výkonu činnosti zamestnanca v Nórsku nezachovala. Zároveň žalovaná dôvodila, že pre účely rozhodnutia vo veci bolo zo strany odvolacieho orgánu prihliadnuté aj na žalobkyňou uvádzané skutočnosti, o ktorých sa žalobkyňa domnieva, že preukazujú zachovanie jej centra záujmov na Slovensku, avšak dĺžka pobytu žalobkyne v Nórsku spolu s manželom, založenie rodiny na území Nórska (narodenie dvoch detí), poberanie dávok na území Nórska, plnenie daňových a občianskych povinností plynúcich z jej pobytu a zamestnania s rodinou na území Nórska, ako aj stabilita jej zamestnania poukazujú na prenesenie centra záujmov a bydliska počas posledného zamestnania žalobkyne práve na územie Nórska. Žalovaná záverom dodala vyhodnotenie, že intenzita návratov žalobkyne na Slovensko, vlastníctvo pozemku a realizácia stavby rodinného domu svedčia o zachovaní istých väzieb na Slovensku, avšak jednoznačným spôsobom nepreukazujú na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti zachovanie bydliska na Slovensku v zmysle čl. 1 písm. j) základného nariadenia a čl. 11 vykonávacieho nariadenia, počas výkonu zárobkovej činnosti v inom členskom štáte Európskej únie, resp. Európskeho hospodárskeho priestoru.

10. Rozhodnutie žalovanej bolo žalobkyni doručené do vlastných rúk dňa 08.02.2019.

## II. Rozsah a dôvody žaloby

11. Proti rozhodnutiu žalovanej podala žalobkyňa včas správnu žalobu v sociálnych veciach podľa § 199 a nasl. zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej a navrhla, aby správny súd napadnuté rozhodnutie žalovanej, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, z dôvodov podľa § 191 ods. 1 písm. c), d) a e) SSP zrušil a vec vrátil Sociálnej poisťovni, pobočka Trnava na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnila právo na náhradu trov konania.

12. Žalobkyňa zopakovala procesné a skutkové okolnosti predchádzajúce vydaniu napádaných administratívnych rozhodnutí oboch stupňov.

13. Vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu žalobkyňa namietala nesprávne vyhodnotenie zisteného skutočného stavu veci a jeho nesprávnu aplikáciu na ustanovení čl. 11 základného nariadenia a čl. 1 písm. j) vykonávacieho nariadenia.

14. Namietala rozporupnosť a nesprávnosť administratívnych rozhodnutí, keď prvostupňový správny orgán v odôvodnení uviedol, že žalobkyňou uvádzané väzby na Slovensko, ako sú vlastníctvo rozostavaného domu, stavebné sporenie, zmluva s mobilným operátorom, životné poistenie či vlastníctvo auta, nie sú dostatočné na preukázanie zachovania centra záujmov na Slovensku a na druhej strane odvolací správny orgán v odôvodnení uviedol, že intenzita návratov na Slovensko, vlastníctvo

pozemku a realizácia stavby rodinného domu svedčia o zachovaní istých väzieb na Slovensko, ktoré však jednoznačným spôsobom nepreukazujú na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti zachovanie bydliska v zmysle čl. 1 písm. j) základného nariadenia a čl. 11 vykonávacieho nariadenia na Slovensku, počas výkonu zárobkovej činnosti v inom členskom štáte EÚ, resp. Európskeho hospodárskeho priestoru.

15. Žalobkyňa vzhládla pochybenie správnych orgánov v nedostatočne zistenom skutočnom stave veci, pretože správne orgány mali povinnosť zistiť skutočný stav veci tak, aby neboli žiadne pochybnosti o tom, či mala žalobkyňa zachované bydlisko na území Slovenska a pevné väzby a v tomto smere mali vykonať potrebné dokazovanie, čo sa však nestalo. Žalobkyňa mala za to, že odvolací správny orgán nedôsledne posúdil skutočnosti, ktorými žalobkyňa preukazovala centrum záujmov a väzby v Slovenskej republike, resp. okolnosti jej pobytu v Nórsku boli zo strany konajúceho správneho orgánu hodnotené zjavne bez posúdenia ich vzájomnej súvislosti a čiastočne aj v rozpore s ich logickým významom.

16. Poukázala na skutočnosť zrejmu z obsahu administratívneho spisu, že počas pobytu v Nórsku stavala s manželom na Slovensku dom a že sa na Slovensko po dokončení stavby vrátila, v súvislosti s čím nie je dôvod spochybňovať jej tvrdenie, že pobyt v zahraničí bol len dočasný charakteru za účelom získania finančných prostriedkov na zabezpečenie trvalého bývania v SR. Na preukázanie zachovania jej väzieb v Slovenskej republike pritom správne orgány uviedla množstvo ďalších dôvodov a tieto doložila 25 prílohami.

17. Napriek tomu žalovaná zamietla odvolanie žalobkyne, pričom dôvodom bolo najmä posúdenie dĺžky prítomnosti žalobkyne na území iného členského štátu (šesť rokov a päť mesiacov), ktorý údaj nie je správny, nakoľko žalobkyňa sa na Slovensko pravidelne vracala, niekedy aj na dobu dvoch mesiacov (počas čerpania dovoleniek), pretože objektívne na Slovensko častejšie cestovať nemohla (z dôvodu časového hľadiska a mala malé deti).

18. V neprospech väzieb žalobkyne na Slovensko žalovaná hodnotila, že sa v Nórsku zdržiavala s manželom a deťmi, pričom ale žalovaná opomenula skutočnosť, že manžel žalobkyne taktiež pochádza zo Slovenska, že manželstvo uzavreli a rodinu založili na území SR a ich deti rozprávajú iba po slovensky, nikdy sa neučili po nórsky a ani tam nenavštevovali žiadnu predškolskú inštitúciu alebo krúžok, čo bolo aj zámerom rodičov, aby si deti v Nórsku nevytvorili sociálne väzby. Z toho dôvodu bola žalobkyňa počas pobytu v Nórsku nútená zabezpečovať deťom opatrovatelku, ktorá bola vždy len zo Slovenska z komunity Slovákov žujúcich v Nórsku. V nadväznosti na uvedené žalobkyňa dodala, že starší syn dovŕšil vek nástupu do škôlky a následne bol prijatý do škôlky v Slovenskej republike. Žalobkyňa dôvodila, že mala vôľu všetky záležitosti ohľadom detí smerovať vždy tak, aby navštevovali materskú školu a akékoľvek predškolské alebo školské zariadenie výlučne v Slovenskej republike.

19. Osobne sa ani žalobkyňa a jej manžel nórsčinu neučili, ovládajú iba základy potrebné k nákupu potravín a podobne, v Nórsku bývali v stiesnených pomeroch v nájomnom byte, čo tiež nasvedčuje len dočasnému charakteru ich pobytu v Nórsku.

20. Žalovaná sa podľa názoru žalobkyne nezaoberala skutočnosťami nasvedčujúcimi stabilite jej zamestnania a tým, či zamestnanie zodpovedalo jej kvalifikácii a predstavám o životnom smerovaní, a v tomto smere nevykonali správne orgány oboch stupňov ani žiadne dokazovanie. V tejto súvislosti žalobkyňa poukázala na to, že má ukončené stredoškolské vzdelanie s maturitou a v SR vykonávala tomu zodpovedajúce zamestnanie a zastávala tomu zodpovedajúce pracovné pozície, pričom práca upratovačky, ktorú vykonávala v mäsokombináte v Nórsku, určite nebolo jej vysneným povoláním, v ktorom by chcela rozvíjať svoju kariéru, ale išlo len o dočasné a nevyhnutné riešenie za účelom získania finančných prostriedkov na stavbu domu v SR, keďže bez znalosti nórsčiny by si inú prácu zrejme ani nenašla.

21. Na území SR si žalobkyňa zachovala trvalý pobyt, účet v banke, stavebné sporenie, životné poistenie, telefónne číslo, vlastníctvo motorového vozidla evidovaného v SR, vlastníctvo nehnuteľnosti, priateľov, rodinu a rodičovskú nehnuteľnosť, v ktorej má trvalé bydlisko evidované, na Slovensku podávala každoročne daňové priznanie aj počas pobytu v Nórsku, čo podľa názoru žalobkyne svedčí o neprerušení väzieb žalobkyne s krajinou jej pôvodu.

22. Záverom žalobkyňa poukázala aj na rozhodovacia činnosť súdov - Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 4Sžo/1/2011, sp. zn. 4Sžo/18/2011, 1Sžo/18/2012, 4Sžo/3/2013), rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 20S/124/2015 a Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6S/51/2014, ako aj na rozhodovacia činnosť samotnej žalovanej, ktorá v skutkovo podobných veciach rozhodla zásadne iným spôsobom (napr. rozhodnutia č. 22202-8/2015-BA, č. 42412-2/2014-BA).

### III. Vyjadrenia žalovanej a žalobkyne

23. Žalovaná vo vyjadrení k podanej žalobe, zopakujúc dôvody napadnutého rozhodnutia, navrhla žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

24. V súvislosti so skúmaním zachovania väzieb žalobkyne na území Slovenskej republiky a so skúmaním splnenia podmienok predpokladaných ustanovením čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia žalovaná zopakovala skutkové zistenia ohľadom:

a) dĺžky a trvalosti prítomnosti na území dotknutých členských štátov - žalobkyňa sa podľa údajov z výsluchu zo dňa 06.11.2018 zdržiavala v Nórsku v období od marca 2012 do augusta 2018, t. j. 6 rokov a 5 mesiacov.

b) situácie dotknutej osoby vrátane:

- povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy - počas výsluchu, uskutočneného dňa 06.11.2018 (ďalej len „výsluch“), žalobkyňa uviedla, že pracovala na území Nórska v pracovnom pomere dohodnutom na neurčitý čas od 24. júna 2013 do 28. augusta 2018, t. j. viac ako päť rokov. Počas tohto pracovného pomeru poberala päťkrát sociálnu dávku podľa nórskeho právného predpisov. V zmysle formulára U1 zo dňa 27.09.2018 poberala žalobkyňa v období od 01.01.2015 do 02.07.2015 dávku v nezamestnanosti v Nórsku. V zmysle výsluchu bol pracovný pomer ukončený z podnetu žalobkyne z dôvodu jej odchodu na Slovensko. Tiež žalobkyňa uviedla, že počas zamestnania v Nórsku si prácu na území SR nehľadala. Na základe vyššie uvedených skutočností je možné podľa vyhodnotenia žalovanej pracovnú situáciu žalobkyne v Nórsku jednoznačne hodnotiť ako stabilnú, s prioritnou orientáciou na nórsky pracovný trh.

- jej rodinného stavu a rodinných väzieb - na území Nórska sa žalobkyňa zdržiavala s najbližšími osobami, a to svojím manželom (sobáš uzatvorený v roku 2014 na Slovensku) a dvoma maloletými deťmi (narodenými v Nórsku v roku 2015 a 2017). v súvislosti s narodením detí žalobkyňa opakovane poberala sociálne dávky z nórskeho sociálneho systému. Na výsluchu žalobkyňa uviedla, že počas výkonu zárobkovej činnosti v Nórsku sa na Slovensku zdržiavali jej rodičia, ktorí neboli odkázaní na celodennú starostlivosť. V odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pobočka Trnava, žalobkyňa uviedla, že manželov otec je invalid so značnými zdravotnými ťažkosťami. Na výsluchu žalobkyňa ďalej uviedla, že na Slovensko sa vracala 2-krát ročne počas dovolenky, ktorá trvala celkovo 5 týždňov. V odvolaní uviedla návraty na Slovensko v roku 2014 jedenkrát na 35 dní, v rokoch 2015-2017 dvakrát ročne na dobu 14-41 dní a v 2018 jedenkrát na 77 dní. K odvolaniu priložila žalobkyňa cestovné doklady vystavené na meno manžela, ktoré však nepreukazujú jednoznačným spôsobom jej návraty na Slovensko, ale vykonanie cesty manžela z Trelleborgu do Rostocku (v jedinom cestovnom lístku na plavbu zo dňa 30.09.2017 je ako pasažierka uvedená žalobkyňa s maloletými deťmi). V súvislosti s rodinnou situáciou žalobkyne žalovaná zároveň konštatovala, že právne aj mravné povinnosti voči manželovi a maloletým deťom sú, pokiaľ ide o spoločný život, výchovu a hospodárenie, zásadnejšie ako pravidelný kontakt s rodičmi. Na základe uvedeného bolo žalovanou vyhodnotených, že rodinná situácia žalobkyne svedčí o vytvorení jej väzieb na území Nórska.

- jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná - počas výsluchu žalobkyňa ohľadom svojej bytovej situácie uviedla nasledujúce skutočnosti. Na Slovensku je spolu s manželom vlastníčkou pozemku od roku 2015, ktorý nadobudli darovacou zmluvou od jeho rodičov. Na uvedenom pozemku je od roku 2016 vydané stavebné povolenie na stavbu rodinného domu, stavbu realizovala stavebná firma. Počas jeho pobytu v zahraničí dozeral na stavbu manželov otec. V čase prvostupňového aj odvolacieho konania vo veci nároku žalobkyne na dávku v nezamestnanosti bývala žalobkyňa v spoločnej domácnosti s rodičmi manžela, do rodinného domu sa plánovala sťahovať vo februári 2019. Na území Nórska nevlasťní žalobkyňa žiadnu nehnuteľnosť na bývanie, bývala tam v dvoch podnájmoch

spolu s manželom a deťmi, naposledy v podnájme od 1. októbra 2015. Bytovú situáciu v Nórsku považuje žalovaná za primeranú pomerom, kedy manželia spolu s maloletými deťmi v prenajatej nehnuteľnosti spoločne žili, uhrádzali spoločné náklady a tvorili spoločnú domácnosť.

· členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely - žalobkyňa bola zamestnaná na území Nórska, takže daňové povinnosti si plnila na tomto území, z čoho je zrejmé, že za štát bydliska sa na daňové účely považuje štát zamestnania, t. j. Nórsko.

25. V súvislosti s námietkou žalobkyne, že správne orgány sa nezaoberali úmyslom žalobkyne zachovať si bydlisko na Slovensku, žalovaná uviedla, že v zmysle čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia, „...ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k určaniu skutočného miesta bydliska, za rozhodujúci sa považuje úmysel dotknutej osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu.“ V nadväznosti na uvedené žalovaná dôvodila, že v konaní o predmetnom nároku žalobkyne bolo posúdené zachovanie jej väzieb na Slovensko v súlade s čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, v zmysle ktorého bolo jednoznačne preukázané, že žalobkyňa si centrum záujmov na území Slovenskej republiky počas výkonu činnosti zamestnanca v Nórsku nezachovala. Žalovaná ma za to, že nakoľko o mieste bydliska žalobkyne uplatnením objektívnych kritérií uvedených v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia pochybnosti nevznikli, nebolo potrebné čl. 11 ods. 2 tohto nariadenia aplikovať a skúmať subjektívny úmysel žalobkyne. V tejto súvislosti na podporu svojej argumentácie žalovaná poukázala na bod 44. rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 24Sa/5/2018 zo dňa 26.07.2018, v ktorom sa krajský súd podrobne zaoberal vplyvom úmyslu na posúdenie miesta bydliska dotknutej osoby.

26. Žalovaná zotrvala na konštatovaní, že v konaní o nároku žalobkyne na dávku v nezamestnanosti bolo posúdené zachovanie jej väzieb na územie Slovenskej republiky v súlade s čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, pričom dĺžka prítomnosti na území členského štátu Európskej únie, resp. Európskeho hospodárskeho priestoru - čl. 11 ods. 1 písm. b) vykonávacieho nariadenia (cca 6 rokov a 5 mesiacov), aj situácia žalobkyne - čl. 11 ods. 1 písm. b) vykonávacieho nariadenia (stabilná pracovná situácia, založenie rodiny, spoločný byt s manželom a deťmi v Nórsku, plnenie daňových povinností na území Nórska) preukazujú, že žalobkyňa si, aj s prihliadnutím na žalobkyňou uvádzané skutočnosti vo vzťahu k ekonomickým, majetkovým a rodinným väzbám na Slovensku, centrum záujmov na území Slovenskej republiky počas výkonu činnosti zamestnanca v Nórsku nezachovala. Žalovaná zopakovala, že nakoľko žalobkyňa nemala počas posledného zamestnania v Nórsku zachované bydlisko na území Slovenskej republiky a bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nebola poistená v nezamestnanosti v zmysle slovenských právnych predpisov, nebolo možné doby poistenia v nezamestnanosti získané na území Nórska zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 základného nariadenia.

27. Žalobkyňa replikou na vyjadrenie žalovanej v lehote určenej správnym súdom nereagovala.

#### IV. Relevantná právna úprava

28. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

29. Podľa § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

30. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne sudy v správnom súdnictve preskúmavajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

31. Podľa § 119 SSP správny súd vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy, ak tento zákon neustanovuje inak. Správny súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia alebo na rozhodnutie vo veci.

32. Podľa § 120 písm. a) až c) SSP správny súd nie je viazaný skutkovým stavom zisteným orgánom verejnej správy a môže sám vykonať dokazovanie, ak a) to považuje za nevyhnutné na rozhodnutie vo veci, b) rozhoduje v konaní podľa § 6 ods. 2 písm. b), e), f), i), j) alebo c) rozhoduje podľa § 192.

33. Podľa § 178 ods. 1 SSP žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

34. Podľa § 199 ods. 1 písm. a) SSP sociálnymi vecami sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie Sociálnej poisťovne.

35. Podľa § 199 ods. 3 SSP, ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie v sociálnych veciach ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

36. Podľa § 202 ods. 2 vety prvej SSP správnu žalobu fyzickej osoby správny súd posudzuje neformálne.

37. Podľa § 203 ods. 2 SSP pri správnej žalobe fyzickej osoby nie je správny súd viazaný žalobnými bodmi.

38. Podľa § 104 ods. 1 zákona o sociálnom poistení poistenec má nárok na dávku v nezamestnanosti, ak v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol poistený v nezamestnanosti najmenej dva roky.

39. Podľa § 104 ods. 6 zákona o sociálnom poistení rok poistenia v nezamestnanosti je 365 dní poistenia v nezamestnanosti.

40. Podľa čl. 61 ods. 1 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia nemá nárok na dávku v nezamestnanosti (ďalej aj „základné nariadenie“) príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy podmieňujú nadobudnutie, zachovanie, znovunadobudnutie alebo trvanie nároku na dávky dosiahnutím dôb poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti, v potrebnom rozsahu zohľadní doby poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu, ako keby boli dosiahnuté podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje. Ak však uplatniteľné právne predpisy podmieňujú nárok na dávky dosiahnutím dôb poistenia, vtedy doby zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov iného členského štátu sa nezohľadnia, iba ak by sa takéto doby považovali za doby poistenia a boli dosiahnuté v súlade s uplatniteľnými právnymi predpismi.

41. Podľa čl. 61 ods. 2 základného nariadenia s výnimkou prípadov uvedených v článku 65 ods. 5 písm. a) sa uplatňovanie odseku 1 tohto článku podmieňuje tým, že daná osoba bezprostredne ukončila v súlade s právnymi predpismi, podľa ktorých sa uplatňuje nárok na dávky:

- doby poistenia, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby poistenia,
- doby zamestnania, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby zamestnania, alebo
- doby samostatnej zárobkovej činnosti, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby samostatnej zárobkovej činnosti.

42. Podľa čl. 1 písm. j) základného nariadenia „bydlisko“ znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva.

43. Podľa čl. 11 ods. 1 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „vykonávacie nariadenie“), ak je rozdiel v stanoviskách inštitúcií dvoch alebo viacerých členských štátov o určení bydliska osoby, na ktorú sa uplatňuje základné nariadenie, tieto inštitúcie po vzájomnej dohode určia centrum záujmov dotknutej osoby na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať:

a) dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov;

b) situáciu dotknutej osoby vrátane:

i) povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy;

ii) jej rodinného stavu a rodinných väzieb;

iii) vykonávania akejkoľvek nezárobkovej činnosti;

iv) v prípade študentov zdroja ich príjmov;

- v) jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná;
- vi) členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely.

44. Podľa čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia, ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k dohode medzi dotknutými inštitúciami, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu.

#### V. Konanie na správnom súde a právne posúdenie veci správnym súdom

45. Správny súd preskúmal napadnuté rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov a priebeh administratívneho konania predchádzajúci ich vydaniu, vychádzajúc zo stavu existujúceho v čase právoplatnosti preskúmvaného rozhodnutia (§ 135 ods. 1 SSP), súc neviazaný rozsahom a dôvodmi žaloby (§ 134 ods. 2 písm. d/ SSP, § 203 ods. 1 a 2 SSP), z dôvodu podľa § 107 ods. 1 písm. a) SSP vec prejednal na pojednávaní v neprítomnosti ospravedlnenej žalovanej, ktorá súhlasila s prejednaním veci v jej neprítomnosti a dospel k záveru o dôvodnosti žaloby.

46. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní uviedol, že žalobkyňa zotrúva na podanej žalobe a jej dôvodoch. Má za to, že žalovaná vyhodnotila zistené skutočnosti ohľadom centra záujmu žalobkyne nesprávne. V tejto súvislosti dal do pozornosti obdobný, resp. identický prípad manžela žalobkyne, ktorému rovnako zo strany žalovanej nebol priznaný nárok na dávku v nezamestnanosti, pričom rozhodnutie žalovanej bolo napadnuté správnu žalobou, o ktorej Krajský súd v Trnave rozsudkom sp. zn. 20Sa/6/2019 rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie žalovanej je nezákonné, toto zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Preto z dôvodu zachovania zhodnosti rozhodovania v identických veciach navrhol, aby správny súd rozhodnutie žalovanej v tejto veci zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

47. Na otázku súdu, či žalobkyňa s rodinou t. č. žije na území Slovenskej republiky, či je tu zamestnaná a či starší syn nastúpil do materskej školy, do ktorej bol podľa predloženého dokladu prijatý od 01.09.2018, žalobkyňa odpovedala, že v súčasnosti je zamestnaná, aj manžel žalobkyne je zamestnaný. Uviedla, že žijú na Slovensku nepretržite, odkedy sa vrátili z Nórska, starší syn chodí do škôlky, tak ako bol zapísaný.

48. V prejednávanom prípade medzi účastníkmi konania nie sú sporné otázky skutkového charakteru, ako je dĺžka pobytu žalobkyne na území iného členského štátu, jej rodinného stavu, zamestnania, ubytovania a majetkových pomerov, ktoré sa týkali pobytu žalobkyne na území Nórska, ale to, či okolnosti tohto pobytu pri ich komplexnom vyhodnotení možno alebo nemožno považovať za svedčiace o zachovaní bydliska žalobkyne a centra jej záujmov na území Slovenska ako štátu pôvodu pre účely aplikácie čl. 65 základného nariadenia v súvislosti s priznaním uplatneného nároku na dávku v nezamestnanosti.

49. Orgány sociálneho poistenia oboch stupňov pri posudzovaní bydliska žalobkyne a v súvislosti s tým centra jej záujmov vychádzali z článku 1 písm. j) základného nariadenia (Nariadenie (ES) Európskeho parlamentu a Rady 883/2004), podľa ktorého „bydlisko“ znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva, a z článku 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia (č. 987/2009), stanovujúceho spôsob určenia bydliska, pričom správny orgán prvého stupňa podľa odôvodnenia jeho rozhodnutia za najvýznamnejšiu skutočnosť z tohto pohľadu považoval skutočnosť, že sa na území Nórska zdržiavala po dobu viac ako šesť rokov (od marca 2012), že tu mala jeden súvislý pracovný pomer na dobu neurčitú, pobyt absolvovala so svojou rodinou - manželom a deťmi, ktoré sa narodili počas pobytu v Nórsku a v súvislosti s rodičovstvom tam žalobkyňa čerpala aj rodičovské dávky.

50. Oba správne orgány konštatovali aj plnenie daňových a odvodových povinností žalobkyňou v Nórsku, vyhodnotili aj bytovú situáciu žalobkyne v Nórsku, t. j. že bývala s rodinou v dvoch podnájmoch, ktorú avšak hodnotili bez toho, aby posúdili kvalitatívnu stránku bývania a v súvislosti s tým aj stabilitu bytovej situácie tak, ako to predpokladá článok 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. Hodnotiť v rámci posudzovania situácie žalobkyne ako dotknutej osoby opomenuli skutočnosti (žalobkyňou tvrdené a preukazované a správnymi orgánmi nespochybnené) týkajúce sa existencie peňažných

účtov žalobkyne na území SR, telefónneho účtu, stavebného sporenia, životného poistenia žalobkyne, vlastníctva nehnuteľnosti a stavby rodinného domu na území SR počas pobytu v Nórsku, ako aj spôsob výchovy maloletých detí, hoci narodených v Nórsku, so smerovaním ďalšej výchovy na Slovensku, keďže žalobkyňa k výsluchu konanému pred prvostupňovým správnym orgánom predložila okrem iných listinných dôkazov aj rozhodnutie riaditeľky Základnej školy s materskou školou v G. č. 46/2018 zo dňa 25.05.2018, ktorým riaditeľka školy prijala staršieho syna žalobkyne do Materskej školy G. od 01.09.2018.

51. S prihliadnutím na skutočnosť, že v súčasnosti manželia R. trvalo žijú na území Slovenskej republiky, tu aj pracujú, dokončili plánovanú stavbu v mieste ich trvalého pobytu v G. a zabezpečili si bývanie na nimi požadovanej úrovni v mieste so širším rodinným zázemím, pričom staršie dieťa podľa zámeru rodičov aj nastúpilo predprimárne vzdelávanie v materskej škole v mieste trvalého bydliska rodiny, nemožno prisvedčiť skutkovému záveru žalovanej, že počas pobytu žalobkyne v Nórsku sa nezachovalo centrum jej záujmov na území Slovenskej republiky.

52. Vyhodnotením predložených dôkazov v ich vzájomných súvislostiach nemožno dospieť k záveru, že tieto boli zo strany žalobkyne predkladané len z dôvodu formálnej podpory svojich tvrdení o zachovaní centra záujmov na území Slovenskej republiky. Práve naopak, správne orgány oboch stupňov príslušné podmienky základného nariadenia (čl. 61) a vykonávacieho nariadenia (čl. 11 ods. 1 a 2) vyhodnocovali vzhľadom na predkladané dôkazy čisto formálne, potierajúc zmysel právnej úpravy koordinácie systémov sociálneho zabezpečenia členskými štátmi a štátmi Európskeho hospodárskeho priestoru.

53. Pokiaľ žalovaná, odhliadnuc od skutkových zistení, vychádzala pri posúdení splnenia nároku žalobkyne na dávku v nezamestnanosti na základe aplikácie príslušných ustanovení nariadenia o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia z predpokladu, že žalobkyňa mala zákonnú možnosť požiadať o dávku v nezamestnanosti na území Nórska, tu správny súd dáva do pozornosti, žalovaná neuviedla konkrétne vnútroštátne právo Nórska, z ktorého len tak bez ďalšieho skúmania podmienok vyplýva právo žalobkyne na úspešné uplatnenie si nároku na predmetnú dávku v Nórsku. Rovnako žalovaná neskúmala právne možnosti uplatnenia si nároku na predmetnú dávku v Nórsku v prípade, ak síce zamestnanec bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol poistený v nórskom systéme sociálneho zabezpečenia pre prípad nezamestnanosti, avšak dobrovoľne ukončil tamojší pracovný pomer s tým úmyslom, že sa natrvalo odsťahuje späť do krajiny pôvodu. V tomto ohľade neobstojí len formálna argumentácia teleologického výkladu príslušných nariadení s akcentom na spravodlivé prerozdelenie finančných prostriedkov z účelovo určených verejných zdrojov sociálneho zabezpečenia u zamestnancov, ktorí boli v danom štáte zamestnaní a poskytnutie dávky v nezamestnanosti má podporiť ich záujem zamestnať sa na území tohto štátu, kde je aj centrum ich záujmu, t. j. v štáte, kde prispievali na základe predchádzajúceho príjmu zo zamestnania do spoločného sociálneho systému podpory v nezamestnanosti. Uvedený cieľ by bolo možné akceptovať len v tom prípade, ak by z celkového rodinného spôsobu života, ekonomického a majetkového smerovania dotknutej osoby, aj s využitím kritérií podľa čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, bolo celkom bez pochyb zrejmé, že centrum záujmov zamestnanca / dotknutej osoby je zamerané na trvalé usadenie sa na území členského štátu alebo štátu Európskeho hospodárskeho priestoru, t. j. nie je dočasne limitované ekonomickým cieľom na zabezpečenie životných potrieb, ktoré majú byť realizované na území iného členského štátu, ktorý je vo vzťahu k dotknutej osobe štátom pôvodu.

54. V nadväznosti na úmysel žalobkyne zarobiť finančné prostriedky na zabezpečenie uspokojivého bývania na území SR dočasnou prácou v Nórsku, ktorý žalobkyňou deklarovaný úmysel žalovaná v nadväznosti na predložené dôkazy neskúmala, resp. naň neprihliadla s poukazom na skutočnosť, že o mieste bydliska žalobkyne uplatnením objektívnych kritérií uvedených v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia pochybnosti nevznikli, a preto nebolo potrebné aplikovať čl. 11 ods. 2 tohto nariadenia a skúmať subjektívny úmysel žalobkyne, správny súd dodáva, že v danom prípade, za zistených skutkových okolností, došlo zo strany správnych orgánov v súvislosti s vyhodnotením zachovania centra záujmov žalobkyne na Slovensku len k formálnemu vyhodnoteniu skutočnosti o mieste bydliska žalobkyne v relevantnom období s využitím ustanovenia čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, na ktorého použitie v danom prípade neboli splnené podmienky, keďže z obsahu administratívneho spisu nevyplýva, že by reálne došlo k rozdielnym stanoviskám príslušných inštitúcií slovenskej správy

sociálneho poistenia a nórskej správy sociálneho poistenia, nakoľko táto v prejednávanom prípade nebola do konania o nároku na predmetnú dávku vôbec angažovaná.

55. V prejednávanom prípade mohol správny orgán pre posúdenie bydliska žalobkyne per analogiam ako pomôcku použiť kritériá podľa čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, avšak len na základe ich formálneho vyhodnotenia, bez prihliadnutia na okolnosti prípadu, nemohol len tak bez ďalšieho tvrdiť, že neboli splnené podmienky na analogické použitie odseku 2 citovaného vykonávacieho nariadenia, keďže nič nebránilo v záujme zistenia skutočného stavu veci potrebného na rozhodnutie o uplatnenom nároku na dávku (§ 195 ods. 1 v spojení s § 209 ods. 1 ZSP) pre účely určenia skutočného miesta bydliska žalobkyne skúmať jej úmysel, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu.

56. Podľa zistenia správneho súdu tak správne orgány nevyhodnotili všetky relevantné okolnosti pobytu žalobkyne na území štátu Európskeho hospodárskeho priestoru a v podstate, tie, ktoré hodnotili, hodnotili bez ich vzájomnej súvislosti a bez súvislosti s inými podstatnými okolnosťami.

57. Súd nevzhladol žiaden dôvod pre spochybňovanie tvrdenia žalobkyne o jej iba dočasnom pobyte v zahraničí za účelom získania finančných prostriedkov na riešenie rodinnej bytovej situácie na Slovensku, pričom jej tvrdenie korešponduje so skutočnosťou, že od roku 2015 boli s manželom vlastníkami darovaného pozemku v G., na ktorom sa od roku 2016 realizovala stavba rodinného domu, aj počas doby jej zamestnania v Nórsku. Posúdenie intenzity návratov žalobkyne na územie SR počas zamestnania v zahraničí preto nespočíva len v zohľadnení ich počtu a doby ich trvania, ktorá inak v tomto prípade taktiež nie je zanedbateľná, ale aj v zohľadnení ich dôvodov, napr. ciele a kontinuálne riešenie bytovej otázky rodiny, alebo príprava podmienok výchovy detí pre prípad trvalého návratu do krajiny pôvodu, možno povedať do vlasti.

58. Aj s prihliadnutím na uvedené okolnosti nie je možné bytovú situáciu žalobkyne a jej rodiny v Nórsku len tak bez ďalšieho označiť za stabilnú, rovnako ako jej pracovnú činnosť, ktorej stabilitu bez ďalšieho nie je možné odvodiť/ustáliť iba z toho, že jej pracovná zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú, ale je daná všeobecne aj tým, či vykonávané zamestnanie zodpovedá kvalifikácii a predstavám žalobkyne o jej životnom smerovaní, predovšetkým v kontexte skutočného záujmu žalobkyne trvalo viesť rodinný život, pracovať a vychovávať deti na Slovensku. V konečnom dôsledku aj skutočnosť, že pracovný pomer ukončila z vlastnej vôle, rovnako ako jej manžel, a skutočnosť, že na území Nórska cielene neplánovala zotrvať do doby získania dávok na tomto území, svedčí v prospech tvrdení žalobkyne o prvoradosti jej väzieb na územie Slovenska.

59. Aj v súvislosti s týmito okolnosťami sa posúdenie veci žalovanou javí ako neobjektívne a podľa názoru súdu tieto v kontexte s opomínanými skutočnosťami týkajúcimi sa rodičov žalobcu, životného poistenia žalobkyne a jej dieťaťa, stavebného sporenia, mobilného operátora, ale aj evidencie motorového vozidla, prihlásenia dieťaťa do materskej školy v mieste bydliska v G., naopak, svedčia o neprerušení zásadných väzieb žalobkyne s krajinou pôvodu a o centre jej záujmu aj v období výkonu práce v Nórsku práve na území Slovenska, ktoré priznanie odopretej dávky odôvodňuje.

60. S prihliadnutím na uvedené správny súd dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie žalovanej vychádza z nesprávneho právneho posúdenia možnosti zohľadnenia doby poistenia v nezamestnanosti žalobkyne získanej na území štátu Európskeho hospodárskeho priestoru, a preto ho podľa § 191 ods. 1 písm. c) SSP zrušil a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie, v ktorom je správny orgán v zmysle § 191 ods. 6 SSP pri hodnotení okolností pobytu a výkonu práce žalobkyne na území iného štátu Európskeho hospodárskeho priestoru viazaný právnym názorom súdu.

61. Vzhľadom na kompetencie žalovanej ako príslušného odvolacieho orgánu pri náprave pochybení prvostupňového správneho orgánu súd z hľadiska naplnenia účelu tohto konania nepovažoval za potrebné navrhované zrušenie rozhodnutia Sociálnej poisťovne, pobočky Trnava zo dňa 07.11.2018.

62. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP tak, že úspešnej žalobkyni priznal náhradu dôvodne vynaložených trov konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 175 ods. 2 SSP).

## Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú je možné podať prostredníctvom Krajského súdu v Trnave na Najvyšší súd Slovenskej republiky v lehote jedného mesiaca od jeho doručenia (§ 443 ods. 1 SSP). Zmeškanie lehoty na podanie kasačnej sťažnosti nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP).

Kasačná sťažnosť proti tomuto rozhodnutiu nemá odkladný účinok (§ 446 ods. 1 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). (§ 445 ods. 1 SSP)

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 2 SSP).

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté. (§ 440 ods. 1 SSP)

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom (§ 440 ods. 2 SSP).

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); je žalovaným Centrum právnej pomoci (§ 449 ods. 1 a 2 SSP).